

Arrest

nr. 289 138 van 23 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 2002.

1.2. Verzoeker dient op 2 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 7 april 2022 en 19 september 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 november 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Zar Kharid, gelegen in het zesde district van de stad Kunduz van de gelijknamige Kunduz. U bent Tadzjiek van etnische origine en heeft de Afghaanse nationaliteit.

In Afghanistan was uw vader boer en tablighi (prediker). U hielp mee op het land en ging met jullie twee koeien naar de velden om hen te laten grazen. Uw vader was vaak weg van huis om te preken. In Afghanistan werd u verliefd op uw nicht Surya, die een paar maanden jonger was dan u. U probeerde vaak bij haar thuis langs te gaan en u voelde aan dat zij u ook leuk vond. Jullie begonnen een relatie. Alles veranderde toen uw patronale oom overleed, waarna uw vader trouwde met uw tante K.. Hierdoor kwam Surya samen met haar gezin bij jullie inwonen. Toen Surya bij jullie kwam wonen, was dit ook het begin van jullie fysieke relatie. Jullie probeerden zoveel mogelijk samen te zijn, maar hadden niet vaak de kans. Het was een voordeel dat jullie samen op één kamer slapen, waardoor u naast haar kon gaan liggen eens jouw broers en zussen slapen. Op een dag waren jullie alleen samen en hadden jullie seksuele betrekkingen. U was helemaal vergeten dat de poort vooraan het huis nog open was. Uw vader kwam binnen in jullie kamer en werd razend toen hij jullie zag. Surya zei onmiddellijk dat u haar gedwongen had, waarna uw vader u begon te slaan. U werd opgesloten in huis, maar kon ontsnappen met behulp van uw oudste zus F.. Zij gaf u 5000 Afghani's waardoor u de bus kon nemen richting Kabul. In Kabul belde u uw tante langs moederszijde die in Oostenrijk woont. Deze tante regelde verder uw vertrek richting België. U verliet Afghanistan op het einde van de zomer van het jaar 1398 (augustus-september 2019, Gregoriaanse kalender). U reisde via Turkije en Griekenland, Servië, Bosnië richting België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 februari 2021.

Daarnaast haalt u aan in Afghanistan verkracht te zijn geweest door F., een man uit de buurt. F. filmde de verkrachting waarna hij u bedreigde. Hierdoor werd u onder druk gezet door F. om seksuele betrekkingen met hem te hebben. Anders zou hij de video-opname laten zien aan anderen. Hierdoor gebeurde het dat F. u zat op te wachten aan het stuk grond waar u uw koeien liet grazen en F. u vervolgens dwong om seks met hem te hebben. Het misbruik duurde ongeveer een jaar tot aan uw vertrek.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door uw vader of de taliban gedood te worden wegens de seksuele relatie die u had met uw stiefzus. Daarnaast vreest u dat u bij terugkeer opnieuw seksuele betrekkingen zou moeten hebben met F..

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: medische verslagen, waaronder neurologische rapporten dd. 06.04.2021, dd. 21.05.2021, dd. 02.06.2021, dd. 15.09.2021 en dd. 18.11.2021, een brief van de arbeidsrechtbank en het administratief dossier van het centrum.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen, de medische verslagen, waaronder neurologische rapporten dd. 06.04.2021, dd. 21.05.2021, dd. 02.06.2021, dd. 15.09.2021 en dd. 18.11.2021, en het medisch dossier uit het opvangcentrum blijkt dat u aan epilepsie lijdt. U neemt ook medicatie voor uw aandoening (CGVS I, p. 3-4). Er kan uit de neergelegde stukken opgemaakt worden dat u soms last heeft van zeer korte periodes van afwezigheid en u geeft zelf aan dat u door psychologische problemen en stress uw concentratie kunt verliezen en kunt blokkeren (CGVS I, p. 2). U vraagt dat ook om even te wachten wanneer dit u overkomt. Tijdens het persoonlijk onderhoud kwam het voor dat u niet antwoordde op een vraag, waardoor u vroeg om herhaling (zie notities persoonlijk onderhoud). Nadat de protection officer de vraag herhaalde kon u wel telkens de vraag begrijpen en beantwoorden. Er werd wel regelmatig pauzes gehouden. Verder werd er u ook op gewezen dat u zelf mag laten weten als de protection officer iets voor u kon doen en dat u altijd om een pauze mag vragen (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 3). Uit het verloop moet dan ook besloten worden dat u op volwaardige wijze aan de persoonlijke onderhouds heeft kunnen deelnemen. Wanneer u wordt gevraagd hoe deze medicatie invloed heeft op ons gesprek van vandaag, antwoordt u dat indien u de medicatie niet neemt, u wel een aanval kan hebben (CGVS I, p. 4). U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen, noch kon dit uit de neergelegde stukken afgeleid worden. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het

onderhoud. Hoewel uw advocaat op voorhand een mail stuurde om te laten weten dat u geen persoonlijk onderhoud van vier uur mogelijk was voor u, zonder enige medische stavingstukken hier aan toe te voegen, werden er tijdens het persoonlijk onderhoud geen dergelijke moeilijkheden vastgesteld.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door uw vader of de taliban gedood te worden wegens de seksuele relatie die u had met uw stiefzus. Daarnaast vreest u dat bij terugkeer u opnieuw seksuele betrekkingen zou moeten hebben met F. (CGVS I, p. 6-7).

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag is immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS geen correct beeld ophangt van uw leeftijd en de eraan verbonden levensomstandigheden voor uw komst naar België. Zo verklaarde u bij aankomst in België op 2 februari 2021 dat u op 2 augustus 2004 geboren bent. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelde op 17 februari 2021 dat u ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 21.2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Uw geboortedatum werd bijgevolg van 2 augustus 2004 naar 1 januari 2002 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat de rechten van het kind niet op uw van toepassing zijn, ook geeft u door u valselijk als een minderjarige voor te doen geen zicht op uw werkelijke identiteit en uw leven voor uw komst naar België. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS houdt u bovendien vast aan uw verklaarde minderjarigheid. U blijft beweren dat u uw echte leeftijd opgaf (CGVS I, p. 5). Hoewel uw advocaat argumenteert dat u uw leeftijd niet weet en probeerde te gissen waardoor dit niet als liegen kan worden beschouwd, kan deze veronderstelling van uw advocaat niet gelden als verklaring (CGVS I, p. 15). Dat u hardnekkig vasthoudt aan uw minderjarigheid doet besluiten dat u doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Deze vaststelling wordt nog versterkt doordat u geen identiteitsdocument neerlegt en er tegenstrijdige verklaringen over aflegt (CGVS I, p.14). Zo geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud eerst aan dat u niet weet of u al dan niet een taskara heeft, om uiteindelijk te besluiten dat u er nooit een aanvraag en er gewoon geen had (CGVS I, p.14). Nochtans stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw taskara in Afghanistan achterliet (DVZ Verklaring, vraag 29)). Uw tegenstrijdige verklaringen over uw identiteitsbewijs doet sterk vermoeden dat dit stuk wenst achter te houden omdat de inhoud ervan niet strookt met uw verklaringen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te worden gedood door uw familie of de taliban wegens uw verboden seksuele relatie met uw stiefzus S.. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees vermoord te worden door uw vader, familieleden of de taliban omwille van deze relatie.

Zo dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u een relatie had met uw stiefzus S.. Hierover vertelt u verschillende onaannemelijkheden waaronder uw bewering dat uw vader al zijn (stief)kinderen in dezelfde kamer liet slapen (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 18). U en S. waren op dat moment 15 of 16 jaar oud volgens uw verklaringen (CGVS I, p. 9). Hierdoor kon u 's nachts seksuele betrekkingen hebben met S. nadat iedereen sliep (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 18). Dat uw vader, een tablighi en voorstander van de taliban verschillende tieners samen laat slapen is allesbehalve aannemelijk (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 8). Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat alleenstaande mannen als een potentiële bedreiging worden gezien voor alleenstaande vrouwen. Hoewel u uitlegt dat S. nu uw zus werd, waardoor jullie tot hetzelfde gezin behoren (CGVS II, p. 18-19) mag het verbazen dat uw vader enkel en alleen op de nieuwe officiële gezinsband zou vertrouwen. U zegt immers zelf dat uw oom steeds zei dat u met S. zou trouwen en jullie reeds voor het overlijden van uw oom van elkaar hielden (CGVS I, p.7,8). U verklaart bovendien ook dat jullie schrik te hadden om met elkaar te praten uit vrees om betrappt te worden door uw familie, waardoor uw hele these dat jullie gewoon als broer en zus werden beschouwd dan ook vervalt (CGVS I, p.11). Tot slot moet er nog in rekening worden gebracht dat u, zoals

hierboven aangehaald, ouder bent dan u beweert waardoor het zeer weinig waarschijnlijk is dat uw vader, een talibangezinde prediker, jullie samen in dezelfde ruimte zou laten slapen, ook al waren jullie zagezegd broer en zus. In Afghaanse context worden jongens en meisjes zoveel mogelijk van elkaar gescheiden, waardoor het een raadsel blijft waarom uw stiefzussen niet bij uw tante K. op de kamer zouden slapen. Volgens uw verklaringen, die bevestigd worden door informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, krijgen tweede vrouwen een eigen ruimte (CGVS I, p. 9). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen alvast de geloofwaardigheid in uw relaas.

Daarnaast gaven u en S. geen enkele blijk van voorzichtigheid. Hoewel u verklaart dat jullie niet probeerden samen te zijn waardoor jullie weinig praatten uit schrik om betrappt te worden door familie (CGVS I, p. 11), deelden jullie in het bijzijn van jullie broers en zussen het bed (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 18). Dat geldt eveneens voor uw verklaringen eigenlijk geen veiligheidsmaatregelen te nemen, zoals de poort vooraan sluiten (CGVS I, p. 12). Dat twee personen, die op de hoogte zijn van de heersende normen en waarden en van de mogelijke gevolgen van hun daden, er zonder meer bewust voor kiezen om zich zo lichtzinnig te gedragen doet wenkbrauwen fronsen.

Daarnaast dienen nog een aantal merkwaardigheden te worden opgemerkt die uw relaas verder ondermijnen. Zo wordt u gevraagd om de evolutie van jullie relatie te beschrijven, waarna u onmiddellijk antwoordt dat jullie elkaar begonnen aan te raken (CGVS I, p. 10). Wanneer u wordt uitgelegd dat het niet over het fysieke aspect gaat, maar om de gevoelens antwoordt u dat ze een heel lief, respectvol meisje was en haar gedrag ervoor zorgde dat u van haar hield (CGVS I, p. 10). Gevraagd hoe u wist of zij u ook leuk vond, antwoordt u dat u nog weet toen jullie kinderen waren, zij u een bloem gaf en u dan zei dat u van haar hield, en zij dat dan ook zei (CGVS I, p. 10). U vertelt hoe jullie altijd dicht bij elkaar kwamen, waardoor u wist dat ze ook van u hield (CGVS I, p. 10). Deze vage verklaringen doen eens te meer ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Volgens uw verklaringen waren jullie destijds 15 en 16 jaar oud waardoor er van jullie verwacht kan worden dat jullie beter op de hoogte zijn van elkaars gevoelens en u er doorleefd over kan vertellen. Dit geldt tevens wanneer er dieper wordt ingegaan op de gesprekken tussen S. en u. Zo haalt u aan dat als jullie praatten, dat ging over jullie liefde (CGVS I, p. 11). U haalt aan dat u haar wou vertellen dat u met haar wou trouwen, maar dat zei u niet tegen haar (CGVS I, p. 11). Wanneer er wordt gevraagd wat jullie bespraken over jullie liefde, antwoordt u dat u zei dat u wenste dat jullie ouders niet samen waren, zodat jullie konden trouwen (CGVS I, p. 11). Het is frappant dat u twee vragen eerder net aanhaalde dat u nooit tegen haar zei dat u met haar wou trouwen. U heeft het ook over grapjes tussen jullie beiden waarbij jullie elkaar gek noemden, maar zegt zelf dat u het niet kunt uitleggen (CGVS I, p. 11). Evenmin kunt u enige topics aanhalen waar jullie het over hadden of wat haar interesses waren (CGVS I, p. 11). Gezien het feit dat u ongeveer een jaar lang een relatie met haar had en daarvoor ook vaak bij haar thuis langsging toen uw oom niet thuis was (CGVS I, p. 8, 11), mag er van u redelijkerwijs verwacht worden dat u spontaan meer details over haar innerlijke leefwereld kan geven, maar u houdt het zelfs na aandringen op vaagheden. Uw gebrekkige verklaringen over S. overtuigen allerminst en ondergraft uw geloofwaardigheid in grote mate.

Er kan nog opgemerkt worden dat het vreemd is dat u na uw aankomst verklaarde dat uw vader de smokkelaar regelde (fiche niet-begeleide minderjarige, dd. 02.02.2021), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde dat het uw tante in Oostenrijk was die uw vertrek regelde (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 4). Hiermee geconfronteerd antwoordt u dat u het niet weet, en dat niet over u kan gaan (CGVS II, p. 19). Wanneer u gevraagd wordt wat u bedoelt, antwoordt u dat u misschien niet verstond wat ze vroegen (CGVS II, p. 19). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Het valt eveneens op dat u tijdens ditzelfde interview bij de DVZ enkel uw vrees voor de taliban opwierp, terwijl u bij het CGVS juist uw vader en bij uitbreiding uw familie heel duidelijk naar voor schuift als uw belangrijkste vervolger (CGVS I, p.6; fiche niet-begeleide minderjarige, dd. 02.02.2021).

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw vrees omwille van de voorgehouden relatie met uw stiefzus geen geloof kan worden gehecht.

Hoewel u zelf aanhaalt dat het seksueel misbruik van F., niets te maken had met de reden waarom u Afghanistan heeft verlaten (CGVS II, p. 16), dient hier toch nog op ingegaan te worden aangezien u vreest dat dit wel opnieuw zou kunnen gebeuren (CGVS I, p. 6-7). Zo vertelt u dat u ongeveer een jaar voor vertrek uw twee koeien aan het uitlaten was en die liet grazen, waarna u in slaap viel (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 12). Uw koeien liepen de tuin van F. binnen en toen u ze ging terughalen werd u verkracht door F. (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 12). F. filmde dit en chanteerde u, waardoor telkens u F. zag hij u dwong om seks met hem te hebben (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 12-13).

Vooreerst kan u geenszins overtuigen dat jullie twee koeien hadden. U verklaart hierover dat jullie de koeien hadden voor hun melk (CGVS II, p. 9). Nochtans blijkt dat de oudste koe maar twee keer een kalfje heeft gehad (CGVS II, p. 10; CGVS II, p. 20-21), waardoor slechts de moederkoe voor een korte periode melk kon geven. Waarom jullie dan precies twee koeien hadden, waarvan slechts één (tijdelijk) melk gaf is onduidelijk. Uzelf slaagt er ook niet in dit te verklaren. Daarnaast heeft u ook nauwelijks kennis van uw koeien. Zo weet u niet hoelang de draagtijd van een koe bedraagt (CGVS II, p. 10), noch weet u hoelang een koe melk geeft (CGVS II, p. 10). Wanneer u wordt gevraagd naar ziektes bij koeien, antwoordt u maagpijn, en voegt u toe dat u niet vaak voor de koeien moest zorgen (CGVS II, p. 10-11). Hierdoor weet u ook niet wat uw moeder deed als de koeien maagpijn hadden (CGVS II, p. 11). Dit is wel heel vreemd. Eerder verklaarde u al dat het jouw taak was om voor de koeien te zorgen aangezien uw jonge leeftijd en u al voor de koeien zorgde sinds je zes of zeven jaar was (CGVS II, p. 14). Aan de hand van uw onwetendheid maakt u het niet aannemelijk dat jullie koeien hadden en u hiervoor moest zorgen. Gelet op het feit dat het desbetreffende profiel van u als persoon die voor de koeien zorgde een cruciale plaats in het geheel van uw eigen problematiek inneemt, doet deze vaststelling verder afbreuk aan de door u geschetste gang van zaken.

Hierbij aansluitend heeft het CGVS ernstige twijfels bij de rurale context waarin u gewoond zou hebben en die het kader vormde van het misbruik dat u ondergaan zou hebben. Uit bovenstaande vaststellingen bleek al dat u niet aannemelijk maakte dat u het uw taak was om te zorgen voor de twee koeien. Er kan nog aan toegevoegd worden dat u bitter weinig kennis heeft over de landbouw en gewassen. Nochtans was uw vader landbouwer en hadden jullie vijf jerib grond (CGVS II, p. 6-7). Het is vooreerst bizar dat u initieel verklaarde dat u niet op het land werkte, aangezien u nog te klein was (CGVS II, p. 7), maar dan niet veel later onmiddellijk aanhaalt dat u weldegelijk hielp op het land (CGVS II, p. 7). Uw kennis over de gewassen die jullie bewerkten is echter ondermaats. Zo verklaart u dat tarwe werd gezaaid na de winter (CGVS II, p. 7). Niet veel later verklaart u dan weer dat tarwe verbouwd wordt in de winter (CGVS II, p. 15). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dit tarwe voor de winter gezaaid wordt en in de zomermaanden geoogst wordt. Hoewel u verklaart dat u de tarwe en watermeloen twee keer kunt verbouwen per jaar, blijkt dit ook niet uit de gegevens waarover het CGVS beschikt (CGVS II, p. 15). Uw oppervlakkige kennis en tegenstrijdige weergave van uw activiteiten wekt de indruk dat u niet waarachtig bent in uw verklaringen. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u in de landelijke omgeving waar het door u aangehaalde misbruik zich afspeelde leefde (CGVS II, p.16).

Verder zijn ook uw verklaringen dermate vaag en onaannemelijk in verband met F.. Zo haalt u dat u meer dan eens door F. seksueel werd misbruikt (CGVS II, p. 13). Dit gebeurde als u naar uw veld ging met de koeien, waar F. zat te wachten op u (CGVS II, p. 13). Dit vond enkel plaats als u naar uw land ging om de koeien te laten grazen (CGVS II, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet iemand meenam zodat u niet alleen was als u de koeien ging buitenlaten, vraagt u wie u zou kunnen meenemen (CGVS II, p. 16). U voegt toe dat wanneer er andere mensen in de buurt waren, F. nooit dichterbij kwam (CGVS II, p. 16). Hiermee geconfronteerd wordt u vervolgens gevraagd waarom u inderdaad dan niet bijvoorbeeld een broer meenam zodat u niet alleen zou zijn met F., antwoordt u dat u niet weet waarom u dat niet deed (CGVS II, p. 16). Uw broers spendeerden immers veel tijd thuis, en gingen net als u naar de madrassa in de voormiddag (CGVS II, p. 13-14). Het moge duidelijk zijn dat het geenszins kan overtuigen dat u zelf aanhaalt dat F. u met rust liet als er anderen in de buurt waren, maar u er dan niet erover nadenkt om iemand mee te nemen naar de velden. Bovendien is het vreemd dat F. een filmpje zou maken van het seksueel misbruik, terwijl u aanhaalt dat dit hem eveneens zijn hoofd zou kunnen kosten (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 16). Uw vergoelijking dat hij misschien seksuele problemen had en seksueel misbruik van jonge kinderen vaker voorkomt in Afghanistan, verklaart niet waarom F. zijn daden zou filmen en tonen aan anderen (CGVS II, p. 16).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw vrees om door F. misbruikt te worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de

periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd onttrokken, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat

de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Aan uw epilepsie zoals blijkt uit de medische stukken, wordt immers niet getwijfeld. Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 (hierna: het IVRK). Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Voorafgaandelijk stelt verzoeker dat, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van alle relevante informatie. Door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden, blijft de commissaris-generaal hiertoe in gebreke, stelt hij.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus.

Verzoeker gaat in op zijn leeftijd, waarbij hij stelt dat de commissaris-generaal zich niet louter mag baseren op de leeftijdsbepaling om daaruit af te leiden dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd. Hij benadrukt, onder verwijzing naar nieuwsartikels, dat veel Afghanen zich niet bewust zijn van hun leeftijd. Hij geeft ook aan dat de leeftijd op taskara's vaak willekeurig worden bepaald, op basis van lichamelijke kenmerken. Hij benadrukt dat hij zijn exacte geboortedatum niet kent, maar zijn leeftijd bepaalde op basis van het aantal jaren dat hij schoolliep. Tevens stelt hij dat bij de leeftijdsbepaling de foutmarge moet worden toegepast ten gunste van verzoeker. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen over zijn taskara, stelt verzoeker dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd waarom hij dacht dat hij een taskara had, met name omdat dit vaak nodig is voor scholing, maar dat hij deze taskara nooit gezien heeft.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn relatie met S.

Hij hekelt dat de overwegingen van de commissaris-generaal voornamelijk zijn gebaseerd op subjectieve argumenten, die niet worden ondersteund door objectieve bronnen.

Hij benadrukt dat S. zijn stiefzus werd, waarbij de verhoudingen tussen jongens en meisjes binnen eenzelfde gezin anders worden bekeken, dan in de bredere samenleving.

Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de indeling van hun woning, waarbij er slechts twee slaapkamers en een soort hal waren. Omdat de derde kamer eigenlijk voornamelijk een gastenverblijf was, diende dit proper te worden gehouden en konden de kinderen er derhalve niet slapen. Hij verschaft een tekening van de indeling van huis, teneinde een en het ander te willen verduidelijken.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat hij en S. twee jonge mensen zijn, van wie niet dezelfde voorzichtigheid kan worden verwacht als van volwassenen. Hij geeft ook aan dat zijn vader vaak langdurig afwezig was. Verder verwijst hij naar een arrest van de Raad, inzake een Palestijns dossier.

Wat betreft de vage verklaringen omtrent zijn relatie, benadrukt hij de culturele context, waarbij S. reeds aan verzoeker beloofd was, zodat hij opgroeide met het idee dat zij in de toekomst zijn vrouw zou worden en dat de ervaringen van S. die vaak dichtbij verzoeker kwam, in de Afghaanse context, van grote symbolische waarde was voor verzoeker. Hij hekelt dat de commissaris-generaal niet verduidelijkt welke meer gedetailleerde verklaringen worden verlangd, temeer daar verzoeker en S. niet vaak alleen konden zijn. Hij kan niet meer doen dan bepaalde eigenschappen en kenmerken van S. verschaffen.

Verzoeker volhardt verder dat zijn tante zijn reis heeft georganiseerd.

Verzoeker benadrukt dat hij ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) gewag heeft gemaakt van zijn problemen met zijn vader en familie, waarbij hij enkel verwezen heeft naar de taliban, omdat hem die vraag specifiek werd gesteld. Bovendien benadrukt hij dat zijn vader talibansympathisant was en "verbonden" was met de taliban.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn vrees voor F.

Hij benadrukt dat hij Afghanistan niet heeft verlaten om deze vrees.

Verzoeker gaat in op de motieven, op grond waarvan wordt betwist dat verzoeker in een rurale omgeving woonde. Hij gaat in op de motieven omtrent zijn gebrekkige kennis van de zorg voor koeien en de landbouwteelt.

Verder benadrukt hij dat F. zich minder zou blootstellen aan gevaar, bij het uitlekken van de video, dan verzoeker zelf. Hij verwijst naar de Afghaanse traditie van "*Bacha Bazi*", waarbij jonge jongens worden misbruikt door oudere machthebbende mannen, zonder dat deze oudere mannen hierdoor noodzakelijk in een negatief daglicht worden geplaatst door de Afghaanse samenleving. De commissaris-generaal heeft onvoldoende rekening gehouden met deze culturele achtergrond, zo stelt verzoeker.

Vervolgens gaat verzoeker in op het risico op vervolging en ernstige schade omwille van de terugkeer uit Europa. Onder verwijzing naar de EUAA Country Guidance van april 2022, wijst hij erop dat hij als ongelovige of spion zal worden beschouwd. Hij verwijst naar het belang van de individuele risicoverhogende elementen. Hij wijst erop dat hij nog jong was toen hij in België aankam en dat hij hier naar school ging. Verzoeker kijkt graag televisie en luistert graag naar muziek, hij leerde ook gitaar spelen via YouTube. Hij verzet zich ook tegen het concept van het huwelijk in Afghanistan en vindt dat hij zelf moet kunnen kiezen met wie hij huwt. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal het zeer conservatieve karakter van zijn vader niet betwist, waarbij het ook waarschijnlijk is dat zijn vader hem zal vervolgen omdat hij zoveel tijd in Europa tussen ongelovigen heeft doorgebracht.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker gaat uitgebreid in op de preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie. Hij gaat in op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en stelt dat de huidige situatie in Afghanistan kan worden vergeleken met de situatie in Somalië, zoals beschreven in het arrest "*Sufi en Elmi*". Verzoeker betwist de vereiste van het vrijwillige/opzettelijke karakter van het gedrag van een actor, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Hij wijst erop dat de machtsovername door de taliban een einde stelde aan de internationale hulp en dat er een oorzakelijk verband is tussen de machtsovername door de taliban en de verslechtering van de humanitaire crisis.

Vervolgens gaat verzoeker in op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij het gebrek aan actuele en betrouwbare landeninformatie hekelt. Hij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer X en stelt dat de bestreden beslissing voorbarig is en ten minste moet worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Hij stelt dat de commissaris-generaal jarenlang personen de subsidiaire beschermingsstatus toekende, indien zij afkomstig waren uit een regio met aanwezigheid van de taliban, zodat hij deze aanwezigheid nu niet kan gebruiken om te stellen dat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming niet langer gevaar lopen. Hij benadrukt dat Afghanistan thans, onder talibanbewind, alleszins een dictatuur is, waar de sharia streng wordt toegepast.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

- een Wikipedia pagina, met informatie over koeien;
- een nieuwsartikel, getiteld "*What about the Boys: A Gendered Analysis of the U.S. Withdrawal and Bacha Bazi in Afghanistan*" van 24 juni 2021;
- brieven van de schooldirectie en een leerkracht, aangaande verzoekers scholing in België.

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 30 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het

onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De Raad merkt in deze ook op dat de commissaris-generaal de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd, middels zijn aanvullende nota van 30 maart 2023.

4.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Uit uw verklaringen, de medische verslagen, waaronder neurologische rapporten dd. 06.04.2021, dd. 21.05.2021, dd. 02.06.2021, dd. 15.09.2021 en dd. 18.11.2021, en het medisch dossier uit het opvangcentrum blijkt dat u aan epilepsie lijdt. U neemt ook medicatie voor uw aandoening (CGVS I, p. 3-4). Er kan uit de neergelegde stukken opgemaakt worden dat u soms last heeft van zeer korte periodes van afwezigheid en u geeft zelf aan dat u door psychologische problemen en stress uw concentratie kunt verliezen en kunt blokkeren (CGVS I, p. 2). U vraagt dat ook om even te wachten wanneer dit u overkomt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kwam het voor dat u niet antwoordde op een vraag, waardoor u vroeg om herhaling (zie notities persoonlijk onderhoud). Nadat de protection officer de vraag herhaalde kon u wel telkens de vraag begrijpen en beantwoorden. Er werd wel regelmatig pauzes gehouden. Verder werd er u ook op gewezen dat u zelf mag laten weten als de protection officer iets voor u kon doen en dat u altijd om een pauze mag vragen (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 3). Uit het verloop moet dan ook besloten worden dat u op volwaardige wijze aan de persoonlijke onderhoud heeft kunnen deelnemen. Wanneer u wordt gevraagd hoe deze medicatie invloed heeft op ons gesprek van vandaag, antwoordt u dat indien u de medicatie niet neemt, u wel een aanval kan hebben (CGVS I, p. 4). U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen, noch kon dit uit de neergelegde stukken afgeleid worden. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud. Hoewel uw advocaat op voorhand een mail stuurde om te laten weten dat u geen persoonlijk onderhoud van vier uur mogelijk was voor u, zonder enige medische stavingstukken hier aan toe te voegen, werden er tijdens het persoonlijk onderhoud geen dergelijke moeilijkheden vastgesteld. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker laat deze passage onbesproken en toont ook niet aan dat de geboden steunmaatregelen ontoereikend zouden zijn.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn herkomstland te worden vervolgd door zijn familie en de taliban, nadat hij door zijn vader werd betrappt bij het hebben van een seksuele relatie met zijn nicht/stiefzus. Tevens werd verzoeker in zijn herkomstland seksueel misbruikt door F., die hem afperste met een video van de verkrachting, waarbij hij vreest dat dit opnieuw kan gebeuren. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

(a) verzoeker verklaarde bij zijn aankomst in België op 2 februari 2021 te zijn geboren op 2 augustus 2004, en aldus zestien jaar te zijn, waarbij (i) uit een leeftijdsonderzoek is gebleken dat verzoeker op 17 februari 2021 ouder was van 18 jaar, vermoedelijk 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1, 9 jaar en (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet hebben van een taskara, wat doet vermoeden dat verzoeker dit stuk wenst achter te houden omdat de inhoud ervan niet strookt met zijn verklaringen;

(b) er is sprake van verscheidende doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook enkele incoherenties, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de vrees om te worden gedood omwille van een verboden seksuele relatie met S., waarbij (i) het onaannemelijk is dat verzoekers vader, een tablighi en voorstander van de taliban, tienerjongens en -meisjes op één kamer zou laten slapen, waarbij verzoekers verklaring dat zij één familie zijn, niet kan overtuigen, omdat hij tegelijk verklaarde dat verzoeker en S. schrik hadden om met elkaar te praten uit vrees te worden betrappt door familie; (ii) verzoeker en S. geen enkele blijk van voorzichtigheid geven, waarbij zij het bed deelden in het bijzijn van broers en zussen en geen veiligheidsmaatregelen, zoals het sluiten van poort, namen; (iii) verzoekers verklaringen over de beleving van zijn relatie met S. zijn vaag, niettegenstaande dat zij destijds reeds 15 à 16 jaar oud waren en dus kan worden verwacht dat verzoeker hier doorleefder over kan vertellen; (iv) verzoeker legt wisselende verklaringen af, met betrekking tot zijn gesprekken met S. over het huwelijk; (v) verzoeker verklaarde bij de registratie van zijn beschermingsverzoek dat zijn vader de smokkelaar regelde, waarbij hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat het zijn tante was; (vi) verzoeker riep in het interview bij DVZ voornamelijk een vrees voor de taliban op, terwijl hij bij het CGVS zijn vader en verdere familieleden naar voor schuift als voornaamste vervolgers;

(c) er kan geen geloof worden gehecht aan de vrees om door F. misbruikt te worden, waarbij (i) verzoeker zelf aanhaalt dat dit misbruik niets te maken heeft met de reden waarom hij Afghanistan verliet; (ii) verzoeker verklaarde dat het misbruik plaatsvond als hij de koeien liet grazen, doch verzoekers kennis over de koeien, voor wie hij naar eigen verklaringen reeds sinds zijn zes of zeven jaar zorgde, is dermate gebrekkig dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel van iemand die voor de koeien zorgde, wat een cruciale plaats in de problematiek inneemt; (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in een rurale omgeving woonde, waarbij hij met name bitter weinig kennis heeft over de landbouw en

gewassen en tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn activiteiten op de landbouwwelden van zijn vader; (iv) verzoeker verklaarde dat F. hem met rust liet als er andere mensen in de buurt waren, doch verzoeker dacht er nooit over na om iemand, zoals zijn broer, mee te nemen naar de velden; (v) het is opmerkelijk dat F. een filmpje zou maken van het misbruik, terwijl verzoeker aanhaalt dat dit hem eveneens het hoofd zou kunnen kosten, waarbij de verklaring dat seksueel misbruik van jonge kinderen vaker voorkomt in Afghanistan niet verklaart waarom F. zijn daden zou filmen en dreigen te tonen aan anderen.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Wat betreft verzoekers leeftijd, wijst de Raad erop dat de Dienst Voogdij en de FOD Justitie een leeftijdsonderzoek heeft verricht op 17 februari 2021. Op basis van deze leeftijdsbepaling werd verzoeker ouder dan 18 jaar verklaard, waarbij 21, 2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting is (zie, AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst heeft voorgehouden. Verzoeker verklaarde immers te zijn geboren op 2 augustus 2004, wat hem zestien jaar oud zou hebben gemaakt bij zijn binnenkomst in België begin 2021. Er ligt een verschil van minstens twee jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. Deze beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling kan thans niet worden betwist bij de Raad, aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

Daarnaast werd verzoeker gehoord op het CGVS, niet alleen omtrent zijn vluchtrelaas, maar ook omtrent zijn identiteit, waaronder zijn leeftijd. (zie notities persoonlijk onderhoud 1, NPO, p. 5). Verder werd in de bestreden beslissing ook terecht gewezen op de tegenstrijdige verklaringen omtrent de taskara, waar verzoeker ten overstaan van DVZ verklaarde dat hij zijn taskara had achtergelaten in Afghanistan (zie AD, "verklaring DVZ", vraag 29), terwijl hij ten overstaan van het CVGS verklaarde dat hij nooit een taskara heeft aangevraagd in Afghanistan (zie NPO 1, p. 14). Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift nog aan te geven dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd waarom hij dacht dat hij een taskara in Afghanistan had, doch dit kan geenszins overtuigen. Uit een lezing van de notities blijkt dat verzoeker weliswaar aangaf dat men op school soms vroeg naar een taskara, maar dat hij dit niet kon voorleggen, zodat dit betekent dat hij er geen had (zie NPO, 1, p. 14). Deze verklaring blijft onverzoenbaar met verzoekers eerdere verklaring ten overstaan van DVZ, dat hij zijn taskara achterliet in Afghanistan.

De opgegeven leeftijd is een essentieel element van zijn identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

5.1.6. Wat betreft de verklaringen afgelegd omtrent de seksuele relatie met zijn stiefzus S., treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *"Zo dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u een relatie had met uw stiefzus S.. Hierover vertelt u verschillende onaannemelijkheden waaronder uw bewering dat uw vader al zijn (stief)kinderen in dezelfde kamer liet slapen (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 18). U en S. waren op dat moment 15 of 16 jaar oud volgens uw verklaringen (CGVS I, p. 9). Hierdoor kon u 's nachts seksuele betrekkingen hebben met S. nadat iedereen sliep (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 18). Dat uw vader, een tablighi en voorstander van de taliban verschillende tieners samen laat slapen is allesbehalve aannemelijk (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 8). Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat alleenstaande mannen als een potentiële bedreiging worden gezien voor alleenstaande vrouwen. Hoewel u uitlegt dat S. nu uw zus werd, waardoor jullie tot hetzelfde gezin behoren (CGVS II, p. 18-19) mag het verbazen dat uw vader enkel en alleen op de nieuwe*

officiële gezinsband zou vertrouwen. U zegt immers zelf dat uw oom steeds zei dat u met S. zou trouwen en jullie reeds voor het overlijden van uw oom van elkaar hielden (CGVS I, p.7,8). U verklaart bovendien ook dat jullie schrik te hadden om met elkaar te praten uit vrees om betrappt te worden door uw familie, waardoor uw hele these dat jullie gewoon als broer en zus werden beschouwd dan ook vervalt (CGVS I, p.11). Tot slot moet er nog in rekening worden gebracht dat u, zoals hierboven aangehaald, ouder bent dan u beweert waardoor het zeer weinig waarschijnlijk is dat uw vader, een talibangezinde prediker, jullie samen in dezelfde ruimte zou laten slapen, ook al waren jullie zogezegd broer en zus. In Afghaanse context worden jongens en meisjes zoveel mogelijk van elkaar gescheiden, waardoor het een raadsel blijft waarom uw stiefzussen niet bij uw tante K. op de kamer zouden slapen. Volgens uw verklaringen, die bevestigd worden door informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, krijgen tweede vrouwen een eigen ruimte (CGVS I, p. 9). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen alvast de geloofwaardigheid in uw relaas.

Verzoeker benadrukt de context van de familiale band tussen hemzelf en S. Hij stelt dat zij als (stief)broer en (stief)zus "Mahram" van elkaar zijn, zodat zijn vader redelijkerwijze kon denken dat er niets zou gebeuren, omdat de kinderen wisten dat dit verboden was. Verzoeker verduidelijkt hiermee evenwel niet waarom hij tevens verklaarde dat hij en S. probeerden om niet te veel samen te zijn of met elkaar te praten, omdat zij angst hadden om betrappt te worden door de familie. Het is weinig aannemelijk dat verzoekers vader – die er zich luidens verzoekers verklaringen een zeer conservatieve kijk op het leven op nahield, waarbij de vrouwen bijvoorbeeld het huis niet mochten verlaten – wel een probleem zouden maken van een gesprek tussen een (stief)broer en (stief)zus, doch er geen graten in zou zien dat zij in éénzelfde ruimte zouden slapen.

Verzoeker gaat nogmaals in op de indeling van hun woonst, waarbij hij thans stelt dat verzoekers tante (en dus de tweede vrouw van zijn vader) geen eigen kamer kreeg, maar dat zij soms de gastenkamer gebruikte. Omdat de gastenkamer ten allen tijde schoon moest worden gehouden, mochten de kinderen hier niet slapen. De Raad merkt op dat dit echter een *a posteriori* verklaring betreft, waarmee verzoeker de vastgestelde onaannemelijkheden tracht te verschonen, wat evenwel niet kan overtuigen. De Raad merkt op dat verzoeker nergens tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds melding heeft gemaakt van een gastenkamer en het gegeven dat zijn tante geen volwaardige eigen kamer kreeg. Hij verklaarde integendeel dat het huis drie kamers had, voor elk van de vrouwen één kamer en nog een derde kamer – die meer een hal was – voor de kinderen (zie NPO 1, p. 9 en NPO 2, p. 18). Verzoeker kan thans geen zodanig afwijkende invulling geven aan zijn eigen verklaringen, die helder en duidelijk waren, in een poging om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

5.1.7. De commissaris-generaal stelde tevens op pertinente wijze vast dat: *"Daarnaast gaven u en S. geen enkele blijk van voorzichtigheid. Hoewel u verklaart dat jullie niet probeerden samen te zijn waardoor jullie weinig praatten uit schrik om betrappt te worden door familie (CGVS I, p. 11), deelden jullie in het bijzijn van jullie broers en zussen het bed (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 18). Dat geldt eveneens voor uw verklaringen eigenlijk geen veiligheidsmaatregelen te nemen, zoals de poort vooraan sluiten (CGVS I, p. 12). Dat twee personen, die op de hoogte zijn van de heersende normen en waarden en van de mogelijke gevolgen van hun daden, er zonder meer bewust voor kiezen om zich zo lichtzinnig te gedragen doet wenkbrauwen fronsen.*

Het benadrukken dat verzoekers vader geregeld langdurig afwezig was, het benadrukken dat verzoeker en S. niet vaak alleen waren en het wijzen op hun jeugdige leeftijd, kan niet volstaan om voormelde pertinente overweging aan het wankelen te brengen. Gelet op de Afghaanse context en in het bijzonder in een huishouden waarvan de vader een talibangezinde en zeer conservatieve houding aanneemt, kon de commissaris-generaal terecht stellen dat het bijzonder onaannemelijk is dat verzoeker en S. – die beiden reeds ruim 15 à 16 jaar oud waren, en verzoeker gelet op de leeftijdsbepaling, waarschijnlijk nog wat ouder – zodanig achteloos zouden omgaan met hun gedragingen, waarvan zij ten volle beseften dat dit verboden gedragingen zijn en waarvan de consequenties, in geval van betrapping, zeer ernstig zouden zijn. Het gaat ook niet zozeer om de ongeloofwaardigheid van een buitenhuwelijkse relatie in Afghanistan, doch wel om het volledig gebrek aan voorzorgsmaatregelen, om het risico op betrapping te verminderen. Dat verzoeker het risico zou nemen om naast S. te gaan liggen, wanneer alle kinderen in één kamer slapen en dan bovendien alle meisjes tezamen onder één deken en alle jongens onder één deken liggen en dat verzoeker en S. er niet aan zouden denken om de poort vooraan te sluiten, tast op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas aan.

5.1.8. De Raad treedt de commissaris-generaal tevens bij, waar hij als volgt stelt: *"Er kan nog opgemerkt worden dat het vreemd is dat u na uw aankomst verklaarde dat uw vader de smokkelaar regelde (fiche niet-begeleide minderjarige, dd. 02.02.2021), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde dat het uw tante in Oostenrijk was die uw vertrek regelde (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 4). Hiermee geconfronteerd antwoordt u dat u het niet weet, en dat niet over u kan gaan (CGVS II, p. 19). Wanneer u gevraagd wordt*

wat u bedoelt, antwoordt u dat u misschien niet verstond wat ze vroegen (CGVS II, p. 19). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Het valt eveneens op dat u tijdens ditzelfde interview bij de DVZ enkel uw vrees voor de taliban opwierp, terwijl u bij het CGVS juist uw vader en bij uitbreiding uw familie heel duidelijk naar voor schuift als uw belangrijkste vervolger (CGVS I, p.6; fiche niet-begeleide minderjarige, dd. 02.02.2021)". Verzoeker citeert uit het interview bij DVZ (de "vragenlijst CGVS"), waarbij hij benadrukt dat hij aldaar ook melding maakte van dezelfde vluchtmotieven als bij het CGVS en enkel inging op de vrees ten aanzien van de taliban, omdat hem hier specifiek naar werd gevraagd. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de commissaris-generaal in zijn beslissing refereerde naar de verklaringen afgelegd bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming (de "fiche niet-begeleide minderjarige"). De Raad stelt vast dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek, dd. 2 februari 2021, wel degelijk verklaarde dat zijn vader zijn reis organiseerde en dat hij uit Afghanistan vluchtte omdat de taliban hem wilden vermoorden (zie AD "fiche niet-begeleide minderjarige, p. 4). Verzoeker slaagt er niet in om deze vaststellingen te verhelderen of om hier een nieuw licht op te werpen.

5.1.9. Wat betreft het seksueel misbruik door F., die verzoeker in het verleden chanteerde met een video van het misbruik en verzoekers angst dat dit in de toekomst nog verder zou gaan, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, waar hij stelt dat: *"Vooreerst kan u geenszins overtuigen dat jullie twee koeien hadden. U verklaart hierover dat jullie de koeien hadden voor hun melk (CGVS II, p. 9). Nochtans blijkt dat de oudste koe maar twee keer een kalfje heeft gehad (CGVS II, p. 10; CGVS II, p. 20-21), waardoor slechts de moederkoe voor een korte periode melk kon geven. Waarom jullie dan precies twee koeien hadden, waarvan slechts één (tijdelijk) melk gaf is onduidelijk. Uzelf slaagt er ook niet in dit te verklaren. Daarnaast heeft u ook nauwelijks kennis van uw koeien. Zo weet u niet hoelang de draagtijd van een koe bedraagt (CGVS II, p. 10), noch weet u hoelang een koe melk geeft (CGVS II, p. 10). Wanneer u wordt gevraagd naar ziektes bij koeien, antwoordt u maagpijn, en voegt u toe dat u niet vaak voor de koeien moest zorgen (CGVS II, p. 10-11). Hierdoor weet u ook niet wat uw moeder deed als de koeien maagpijn hadden (CGVS II, p. 11). Dit is wel heel vreemd. Eerder verklaarde u al dat het jouw taak was om voor de koeien te zorgen aangezien uw jonge leeftijd en u al voor de koeien zorgde sinds je zes of zeven jaar was (CGVS II, p. 14). Aan de hand van uw onwetendheid maakt u het niet aannemelijk dat jullie koeien hadden en u hiervoor moest zorgen. Gelet op het feit dat het desbetreffende profiel van u als persoon die voor de koeien zorgde een cruciale plaats in het geheel van uw eigen problematiek inneemt, doet deze vaststelling verder afbreuk aan de door u geschetste gang van zaken"*.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers verklaringen omtrent de koeien, afgelegd bij zijn tweede persoonlijk onderhoud, bijzonder onsamenhangend en incoherent zijn. Verzoeker wisselde voortdurend van verklaringen, met betrekking tot de hoeveelheid kalfjes, het geslacht van de kalfjes en welk kalfje werd verkocht (zie NPO 2, p. 9-10; p. 20-21). Na aandringen van de *protection officer* stelt verzoeker uiteindelijk dat zijn gezin één oudere moederkoe had, die twee kalveren kreeg, één jongen en één meisje. Het vrouwelijke kalfje was het oudste en reeds 6 à 7 jaar oud. Het mannelijke kalfje werd na één jaar van de moederkoe gescheiden en verkocht, waarna de moederkoe niet langer melk gaf. In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat het bijzonder onaannemelijk is dat verzoekers vader twee koeien zou houden om hun melk, en aldus tijd en kosten zou investeren in deze koeien, wanneer zij beiden reeds geruime tijd geen melk meer geven. De verwijzing naar algemene informatie van het internet over koeien, werpt geen nieuw licht op de zaak. Verzoeker probeert een beeld op te hangen van de moederkoe, die door de geboorte van de twee kalveren, *quasi* ononderbroken melk voorzag, doch dit strookt niet met de afgelegde verklaringen, waarbij verzoeker erkende dat de twee koeien in hun bezit geen melk produceerden (zie NPO 2, p. 20). Deze omstandigheden, tezamen met de gebrekkige kennis over de verzorging van koeien, ondergraaft op ernstige wijze verzoekers relaas dat hij reeds sinds zijn jonge kindertijd verantwoordelijk was voor de koeien en zich hierdoor aldus, in de door hem geschetste omstandigheden, binnen het bereik van F. plaatste.

5.1.10. De commissaris-generaal stelde verder terecht dat: *"Hierbij aansluitend heeft het CGVS ernstige twijfels bij de rurale context waarin u gewoond zou hebben en die het kader vormde van het misbruik dat u ondergaan zou hebben. Uit bovenstaande vaststellingen bleek al dat u niet aannemelijk maakte dat u het uw taak was om te zorgen voor de twee koeien. Er kan nog aan toegevoegd worden dat u bitter weinig kennis heeft over de landbouw en gewassen. Nochtans was uw vader landbouwer en hadden jullie vijf jerib grond (CGVS II, p. 6-7). Het is vooreerst bizar dat u initieel verklaarde dat u niet op het land werkte, aangezien u nog te klein was (CGVS II, p. 7), maar dan niet veel later onmiddellijk aanhaalt dat u weldegelijk hielp op het land (CGVS II, p. 7). Uw kennis over de gewassen die jullie bewerkten is echter ondermaats. Zo verklaart u dat tarwe werd gezaaid na de winter (CGVS II, p. 7). Niet veel later verklaart u dan weer dat tarwe verbouwd wordt in de winter (CGVS II, p. 15). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dit tarwe voor de winter*

gezaaid wordt en in de zomermaanden geoogst wordt. Hoewel u verklaart dat u de tarwe en watermeloen twee keer kunt verbouwen per jaar, blijkt dit ook niet uit de gegevens waarover het CGVS beschikt (CGVS II, p. 15). Uw oppervlakkige kennis en tegenstrijdige weergave van uw activiteiten wekt de indruk dat u niet waarachtig bent in uw verklaringen. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u in de landelijke omgeving waar het door u aangehaalde misbruik zich afspeelde leefde (CGVS II, p.16)."

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich enkel baseert op de kennis van het verbouwen van tarwe, om de rurale context in twijfel te trekken, terwijl hij in het persoonlijk onderhoud veel meer gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd. Dit betoog van verzoeker vindt evenwel geen steun in de inhoud van de notities van het persoonlijk gehoor. Bovendien gaat verzoeker ook voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing, dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn activiteiten op de landbouwgronden, waarbij hij in eenzelfde onderhoud stelde dat hij niet op het veld werkte en enkel de arbeiders eten kwam brengen, vervolgens stelde dat hij wel moest helpen op de velden maar enkel de zaken die hij kon doen en ten slotte aangaf dat hij de grond irrigeerde, de grond klaarmaakte, katoen en in mindere mate ook tarwe plantte en hielp met de oogst (zie NPO 2, p. 7).

5.1.11. De Raad wijst verder in het bijzonder ook op de volgende passage in de bestreden beslissing: *"Verder zijn ook uw verklaringen dermate vaag en onaannemelijk in verband met F.. Zo haalt u dat u meer dan eens door F. seksueel werd misbruikt (CGVS II, p. 13). Dit gebeurde als u naar uw veld ging met de koeien, waar F. zat te wachten op u (CGVS II, p. 13). Dit vond enkel plaats als u naar uw land ging om de koeien te laten grazen (CGVS II, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet iemand meenam zodat u niet alleen was als u de koeien ging buitenlaten, vraagt u wie u zou kunnen meenemen (CGVS II, p. 16). U voegt toe dat wanneer er andere mensen in de buurt waren, F. nooit dichterbij kwam (CGVS II, p. 16). Hiermee geconfronteerd wordt u vervolgens gevraagd waarom u inderdaad dan niet bijvoorbeeld een broer meenam zodat u niet alleen zou zijn met F., antwoordt u dat u niet weet waarom u dat niet deed (CGVS II, p. 16). Uw broers spendeerden immers veel tijd thuis, en gingen net als u naar de madrassa in de voormiddag (CGVS II, p. 13-14). Het moge duidelijk zijn dat het geenszins kan overtuigen dat u zelf aanhaalt dat F. u met rust liet als er anderen in de buurt waren, maar u er dan niet erover nadenkt om iemand mee te nemen naar de velden."*

Verzoeker laat deze passage volledig onbesproken, zodat hij ook geen nieuw licht werpt op deze pertinente beoordeling.

5.1.12. Wat ten slotte nog volgende pertinente passage betreft: *"Bovendien is het vreemd dat F. een filmpje zou maken van het seksueel misbruik, terwijl u aanhaalt dat dit hem eveneens zijn hoofd zou kunnen kosten (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 16). Uw vergoelijking dat hij misschien seksuele problemen had en seksueel misbruik van jonge kinderen vaker voorkomt in Afghanistan, verklaart niet waarom F. zijn daden zou filmen en tonen aan anderen (CGVS II, p. 16)"* stelt verzoeker thans dat de video niet dezelfde gevolgen zou hebben voor F. als voor hem, omdat enkel de persoon die misbruikt werd, onteerd is. Hiermee gaat hij evenwel volstrekt in tegen zijn eigen verklaringen, afgelegd ten overstaan van het CGVS, waar hij verklaarde dat de video ook voor F. een risico inhield en dat F. ook zou worden vermoord indien de taliban, de overheid of de families het te weten zouden komen (zie NPO 2, p. 16). Verzoeker voert een gans betoog, aangaande de maatschappelijk aanvaardde traditie van *"Bacha Bazi"*, waarbij de daders van seksueel misbruik van jongeren niet worden bestraft en hun eer intact wordt gehouden, doch hij maakt geenszins aannemelijk dat de situatie tussen hemzelf en F. kan worden gekaderd in deze traditie en dat F. ervan kon uitgaan dat hijzelf geen risico zou lopen, indien de video openbaar zou worden gemaakt.

5.1.13. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog hekelt dat de bestreden beslissing in hoofdorde is gebaseerd op subjectieve opvattingen over onaannemelijkheden, benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, moeten noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke is gebleven (zie *supra*).

5.1.14. Het geheel aan verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten, vanwege het hebben van een verboden seksuele relatie met zijn stiefzus S., waarna verzoekers vader hen zou hebben betrappt. De Raad acht de motieven in de bestreden beslissing,

aangaande verzoekers vage verklaringen over de beschrijving van de relatie en hun gevoelens, evenals van de weinige details over de innerlijke leefwereld van S. overbodig, zodat hier niet verder op in dient te worden gegaan. De voorgaande bevindingen zijn eveneens voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in de gegeven omstandigheden misbruikt werd door F., die hiervan een filmpje heeft gemaakt, en waarbij verzoeker vreest bij een terugkeer opnieuw bloot te worden gesteld aan dit misbruik. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.15. Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift melding van een vrees om vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als een ongelovige, omwille van zijn verblijf in Europa.

5.1.16. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.17. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

5.1.18. Uit de stukken van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker alhier schoolloopt en dat zijn leerkrachten hem beschouwen als een fijne en ijverige leerling. Dit betreft een lovenswaardig element en toont aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat dit element op zich nog niet voldoende is opdat kan worden aangenomen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom deze elementen wel zodanig zwaarwichtig zijn dat dit wel zo is. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het overnemen van stukken waaruit blijkt dat hij alhier school loopt, doch dat een verdere concretisering en uitdieping van deze elementen ontbreekt. Ook het gegeven dat hij hier televisie kijkt, muziek luistert en de gitaar leerde te bespelen, zijn onvoldoende zwaarwichtig. Verzoeker stelt weliswaar ook dat hij het niet eens is met de visie op het huwelijk in Afghanistan en dat hij zelf wil kunnen kiezen met wie hij trouwt, maar deze

verklaring blijft te oppervlakkig en onvoldoende concreet uitgediept, opdat op grond hiervan kan worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

5.1.19. De duur van zijn verblijf in België sinds februari 2021, *in casu* amper tweeënhalf jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Uitgaande van de in België gedane leeftijdsbeoordeling was verzoeker weliswaar nog net minderjarig toen hij Afghanistan verliet – hij was met name ongeveer 17,5 jaar oud – doch hij toont niet aan waarom deze omstandigheid op zich zou maken dat hij zich niet langer kan conformeren aan de Afghaanse normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban. Gelet op het gegeven dat hij reeds ruim zeventien jaar oud was, kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Verzoeker heeft nog familieleden in Afghanistan. Aangezien geen geloof werd gehecht aan de problemen met zijn familie, wat volgens verzoeker de enige reden is waarom hij geen contact meer heeft met hen, kan worden aangenomen dat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

5.1.20. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan zijn relatie met zijn stiefzus, kan niet worden aangenomen dat hij op grond hiervan zou worden beticht van zina.

5.1.21. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. De Raad herhaalt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met zijn familie. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat de enkele omstandigheid dat zijn vader zeer conservatief en talibangezind is, zou maken dat hij door hem zal worden vervolgd omwille van zijn verblijf in het Westen.

5.1.22. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.23. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.24. In zoverre verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

5.1.25. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in

Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Dat Afghanistan wordt geconfronteerd met hongersnood en er voedselonzekerheid heerst voor delen van de bevolking wordt niet betwist en hiermee werd ook rekening gehouden in bovenstaande analyse. Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en dat deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker maakt geen gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer X van 31 maart 2022, benadrukt de Raad dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de situatie van de gewijzigde Afghaanse context in zijn zaak reeds werd onderzocht en dat de commissaris-generaal tevens, ook bij zijn aanvullende nota

van 30 maart 2023, de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie van de commissaris-generaal bij de aanvullende nota kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is en dient vernietigd te worden totdat een betrouwbaar en volledig informatieverlag wordt opgesteld. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

5.5. Wat betreft het betoog van verzoeker dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden, dient opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.6. Wat betreft artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker dreigt te worden vervolgd in zijn herkomstland. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

5.7. Aangezien uit de leeftijdsbepaling blijkt dat verzoeker niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan hij niet dienstig een schending opwerpen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

5.8. In de mate dat verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou opwerpen, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES